

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/323/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114225820
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8114225820.1

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci žalobcu: ORANGE Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, Bratislava, IČO: 35697270, zastúpený: Bobák, Bollová a spol., s.r.o. so sídlom Bratislava, Dr. Vladimíra Clementisa 10 p r o t i žalovanému: W. J., L. XX.X.XXXX, J. G., G. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, o návrhu žalovaného na obnovu konania vo veci Okresného súdu Prešov 16Ro/106/2013 a prísl. takto

rozhodol:

Z a m i e t a návrh na povolenie obnovy konania.

Z a m i e t a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu v Prešove 16Ro/106/2013-43 zo dňa 16.4.2013.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 151,70 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Žalovaný v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 16Ro/106/2013, ktoré bolo začaté na návrh obchodnej spoločnosti Orange Slovensko a.s. a ktoré bolo ukončené vydaním platobného rozkazu dňa 16.4.2013 podal dňa 23.9.2014 návrh na obnovu daného konania. Tento návrh odôvodnil § 228 ods. 1 písm. a/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Dôvod podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. preukazoval novými skutočnosťami a za túto novú skutočnosť považoval v návrhu rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-618/10. Na pojednávaní však vysvetlil, že správne ide o iné súdne rozhodnutia všeobecných súdov SR, ktoré v návrhu citoval, a ktoré posúdili zmluvnú pokutu v zmluvách o pripojení, ktoré uzatváral žalobca ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. V návrhu žalovaný citoval § 172 ods. 9 O.s.p. a zdôraznil, že išlo o spotrebiteľskú vec a že keďže zmluva obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku (zmluvnú pokutu), preto platobný rozkaz nemal byť vydaný a to aj v prípade, že žalobca si v pôvodnom konaní neuplatňoval zmluvnú pokutu ale náhradu škody. Podľa neho škoda bola pretransformovaná zo zmluvnej pokuty. Pri dôvode na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a to C-618/10, C-76/10, spojené prípady C-240/98 až C-244/98 zo dňa 27.6.2000 a rozhodnutie C-473/00 zo dňa 21.11.2002. Uviedol, že všetky tieto rozhodnutia vyslovili záver o potrebe skúmania ex offo neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

Žalobca s týmto návrhom nesúhlasil. Uviedol, že platobným rozkazom vo veci 16Ro/106/2013 nebol priznaný nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, ale na náhradu škody a preto je irelevantný odkaz na súdne rozhodnutia, ktorými bola zmluvná pokuta určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zdôraznil, že iné právne posúdenie obdobného nároku ani nie je dôvodom pre obnovu konania. Podobne nie je daný dôvod pre obnovu konania ani v zmysle § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p., keďže rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zakladajú dôvod obnovy konania len vtedy, keď sa týkajú rovnakej veci alebo ak odlišne vo veci inej riešia otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia v pôvodnom konaní dosah. Poukázal na

to, že neexistuje žiadne vecné ani personálne prepojenie spomínaných rozhodnutí s konaním, ktorého obnovu žalovaný navrhuje.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 18.3.2013 podala obchodná spoločnosť Orange Slovensko a.s. na tunajší súd návrh na vydanie platobného rozkazu proti žalovanému o zaplatenie 519,36 Eur s príslušenstvom. Z obsahu návrhu vyplýva, že žalovaný neuhradil cenu za poskytnuté telekomunikačné služby vo výške 63,36 Eur. Na základe štyroch zmlúv o pripojení a ich dodatkov (dve zmluvy zo dňa 19.10.2009 a dve zmluvy zo dňa 4.8.2010) žalobca odpredal žalovanému 4 mobilné telefóny po 1 euro, hoci predajná cena činila 2 x 144 Eur a 2 x 84 Eur. Žalovaný hneď po uzavretí druhej zmluvy od augusta 2010 vôbec neplatil cenu za telekomunikačné služby, preto žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške predajnej ceny mobilných telefónov, keďže žalovaný porušil svoju povinnosť počas dohodnutej doby viazanosti platiť riadne a včas cenu za poskytnuté služby. Preto súd vydal dňa 16.4.2013 platobný rozkaz pod sp. zn. 16Ro/106/2013-43, ktorým zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu sumu 519,36 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,5% ročne od 12.8.2011 a trovy konania vo výške 31 Eur. Tento platobný rozkaz bol žalovanému doručený do vlastných rúk dňa 25.4.2013 a keďže odpor voči nemu nepodal, nadobudol právoplatnosť 18.5.2013.

Podľa § 228 ods. 1 O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania a/ sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b/ možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, e/ je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,
- c) § 228 ods. 1 písm. c),
- d) § 228 ods. 1 písm. d),
- e) § 228 ods. 1 písm. e).

Pri posudzovaní návrhu na obnovu konania je potrebné vychádzať zo zásady záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, čo je zárukou princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, medzi ne patrí aj obnova konania z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 O.s.p. Návrhom na obnovu konania sa preto nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 98/11 zo dňa 11.8.2011). Tento uhol pohľadu je pre posúdenie návrhu na obnovu konania smerodajný.

Žalovaný návrh na obnovu konania odôvodnil ustanovením § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. V návrhu pritom zmätočne tvrdil, že vznikli nové skutočnosti, ale konkrétne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-618/10, ktoré však len zdôrazňuje nutnosť právnej úpravy, podľa ktorej o návrhu na vydanie platobného rozkazu by umožňovala súdu skúmať ex offo nekalú podmienku. Pokiaľ ide o

rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, na ktoré žalovaný poukázal v návrhu na obnovu konania pri § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a ktoré posúdili dohodnutú zmluvnú pokutu v zmluvách o pripojení, ktoré uzatváral žalobca ako neprijateľnú zmluvnú pokutu je potrebné uviesť, že tieto rozhodnutia pre posúdenie daného návrhu sú irelevantné. V pôvodnom konaní 16Ro/106/2013 totiž žalobca neuplatňoval zmluvnú pokutu, ale náhradu škody za porušenie právnej povinnosti žalovaného, ku ktorej sa príslušnými zmluvami zaviazal - riadne uhrádzať ceny služieb. Súd navyše dodáva, že ani to, že niektoré súdy náhradu škody nepriznávali však nemôžu tvoriť zákonný dôvod pre povolenie obnovy konania. Zákonodarca totiž rozhodne takéto rozhodnutia nepovažuje za dôvod pre obnovu konania. Záver, že neskôr prijaté rozhodnutie v inej právnej veci samo o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania bol už v minulosti prijatý v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 8.9.1982 uverejnenom pod R 2/1983 a súdna prax aj v súčasnosti z neho vychádza (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo 269/08 zo dňa 31.1.2008, 32Cdo 540/11 zo dňa 27.10.2011, 20Cdo 328/98 zo dňa 28.1.2009). Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (napr. uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo dňa 7.5.1998, IV.US 410/00 zo dňa 2.10.2000).

Z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva aj to, že relevantnými rozhodnutiami v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. zákonodarca mienil tie, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchylnu než o nej rozhodol príslušný orgán alebo išlo o prípad, ak súd bol viazaný podľa § 135 ods. 1 O.s.p. rozhodnutím iného orgánu alebo z neho vychádzal (§ 135 ods. 2) a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Jednoznačne možno uzavrieť, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak, nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R 48/2000). Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania nepochybne by došlo k narušeniu už spomenutého princípu právnej istoty. Navyše by bolo ťažko možno posúdiť, ktoré z rozdielných rozhodnutí by malo byť to správne. Preto uplatnený dôvod pre obnovu konania neobstojí.

Žalovaný poukázal aj na rozpor s európskou judikatúrou a citoval 4 rozhodnutia. Všetky však len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách, čo napokon je implementované aj do našej legislatívy, či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve v § 153 ods. 3 O.s.p. alebo § 172 ods. 9 O.s.p. V zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. je teda na posúdenie súdu ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu a platobný rozkaz vydá vtedy, ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to to isté, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k ustálenej judikatúre spomínanej v predchádzajúcej časti rozsudku, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/. Ani rozhodnutie ESLP vo veci Beian o tom, že vzájomne odporujúca si judikatúra vnútroštátneho súdu je porušením dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 a čl. 14 nepredstavuje dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

Pre úplnosť súd poukazuje na podobné rozhodnutie vo veci Okresného súdu v Prievidzi č.k. 7C 147/2011-123 zo dňa 30.10.2012, ktorým návrh na obnovu bol taktiež zamietnutý a toto uznesenie potvrdil Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 6Co 106/2013-169 zo dňa 18.3.2013. V rozhodnutí odvolacieho súdu sa uvádza, že obnova konania je prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, čo zakladá dôvod obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nemožno hovoriť tam, kde odpor podaný nebol.

Súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený ani 1 z uplatnených dôvodov pre obnovu konania a pri druhom dôvode(§ 228 ods. 1 písm. e/) súd uvádza, že navyše návrh bol podaný po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku Európskej únie o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka;

domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

V úradnom vestníku EÚ sa zverejňujú aj rozsudky ESD, preto platí v zmysle vyššie citovaného ustanovenia fikcia o tom, že ich zverejnením sa o nich dozvedela aj žalovaný. Rozsudky sú z rokov 2000 a 2002, návrh na obnovu konania bol podaný nepochybne dávno po ich zverejnení. Je pritom irelevantné, že žalovaný má postavenie spotrebiteľa a že by citované ustanovenie pre neho nemalo platiť, keďže zákon žiadnu výnimku v prospech spotrebiteľov neupravuje. Napokon je logické, že postavenie spotrebiteľa nemôže byť zneužívané do takej miery, že by mohol v podstate bez ohľadu na subjektívnu prekluzívnu lehotu úspešne sa domáhať obnovy konania z dôvodu, že by pre posúdenie zachovania tejto lehoty postačovalo len jeho tvrdenie o tom, kedy sa o príslušných rozhodnutiach dozvedel.

Súdu nedá pri tomto návrhu nepoukázať aj na morálny aspekt tohto prípadu. Žalovaný nadobudol od žalobcu v krátkom čase štyri mobilné telefóny za symbolickú cenu 1 euro a pri posledných dvoch zmluvách hneď v tom istom mesiaci ako ich uzavrel, prestal platiť služby. Žalobcu tým uviedol do omylu, keďže žalobca s ním zmluvu uzatváral v domnení, že žalovaný svoje povinnosti si bude riadne plniť počas doby viazanosti. Správanie žalovaného tak hraničí s jeho trestnoprávnou zodpovednosťou a ním uplatnený návrh na obnovu konania je tak vo výraznom rozpore s ideou spravodlivosti.

Úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 262,51 Eur. Súd totiž nezistil žiadny dôvod pre použitie výnimočného ustanovenia na nepriznanie náhrady úspešnému účastníkovi v zmysle § 150 O.s.p. a to aj s odkazom na správanie žalovaného, ktoré vyhodnotil ako v hrubom rozpore so zásadou dobrých mravov. Vykonané boli tri úkony právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia, podanie písomného vyjadrenia a účasť na pojednávaní 11.3.2015. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a to aj s poukazom na § 13a ods. 1 písm. g/ vyhlášky činí 34,86 Eur (počítané z hodnoty pôvodného sporu 519,36 Eur). Pripočítaný bol aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 8 x 8,39 Eur a 20% DPH (20% zo sumy 129,75 Eur je 25,95 eur) takže úhrne priznaná náhrada trov právneho zastúpenia predstavuje 151,70 Eur (3x 34,86 + 3 x 8,39 + 25,95).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Prešov na Krajský súd v Prešove. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.